

KMD – úryvky ze studentských reflexí

Každá hra mě něčím zaujme. Některá více a jiná méně. Tento rok mě nejvíc zaujaly tři hry: Izolovat, ale zachovat, Její pastorkyňa a Krysař.

Hru Izolovat, ale zachovat napsala herečka Milena Steinmasslová. Pojednává v ní o životě sovětského spisovatele Michaila Bulgakova. Tři roky se zabývala zkoumáním jeho osobnosti, které vyústilo v napsání tohoto divadelního dokumentu. Představení samo mě zaujalo tím, jak dobře ilustrovalo dobu a náladu první poloviny 20. století v Rusku.

(...) Také se mi líbila beseda po představení, kdy paní Steinmasslová mimo jiné vyprávěla, proč a jak hru psala, kdo jí pomáhal, představila blíže své kolegy na jevišti atd.

(Klára Koběřská)

Na počátku února jsem zhlédl klasickou Shakespearovu komedii Sen noci svatojánské, a sice v Divadle Na Fidlovačce, v prostředí mně dosud neznámém. Hned ze začátku musím napsat, že mě představení doslova uchvátilo. Ať už stránkou hereckou, tak výpravou nebo choreografií tanečníků, o níž si myslím, že představení neuvěřitelným způsobem vylepšila a zatraktivnila. Skvělé bylo vykreslení kouzelného lesa.

(Matouš Nermut)

Její pastorkyňa podle mě patřila mezi zdařilejší představení, která jsem viděla. Velmi jsem ocenila dobrou a zřetelnou artikulaci herců, bylo jim dobře rozumět i ve vzdálených řadách. Na druhou stranu bych jim asi vytkla, že i během normální řeči začínali na již vysoké hladině emocí, takže ve vyhocenějších situacích už neměli kam své emoce stupňovat.

(...) Asi nejvíce ze všech se mi líbila postava kostelničky, také kvůli herečce, která ji hrála. V jejím podání byla kostelnička psychologicky hluboká osobnost, se kterou se dalo snadno ztotožnit, a bylo téměř nemožné vidět ji pouze černobíle.

Hra se mi velmi líbila a oslovila mě, především asi díky vícevrstevnatosti děje a zajímavým dějovým prvkům.

(Karolína Pelantová)

Samotná postava krysaře je nesmírně zajímavá. Je to nikdo, postava beze jména a minulosti. Ví, že svojí písní dokáže vábit krysy, ale o skutečném potenciálu své moci nemá tušení. (...) Zaujalo mě, že on sám sebe vůbec nezná. Je to velice složitá postava, ale zároveň o sobě vlastně nic neví a jeho objevování sebe sama je celá hra protkaná.

Jeviště divadla bylo topologicky skvěle využito. Po celou dobu hry herci využívali cihly jako symbol vytváření a boření iluzí a snů. V závěru představení byly použity kouřové efekty, které navodily kataklyzmatickou, až apokalyptickou atmosféru úpadku a zoufalství.

(...) Celkově se mi hra líbila, použité efekty navozovaly dojem, že divák sleduje film. Herci do představení skutečně dali veškeré emoce a výsledek působil velice autenticky.

(Jakub Jeníček)